

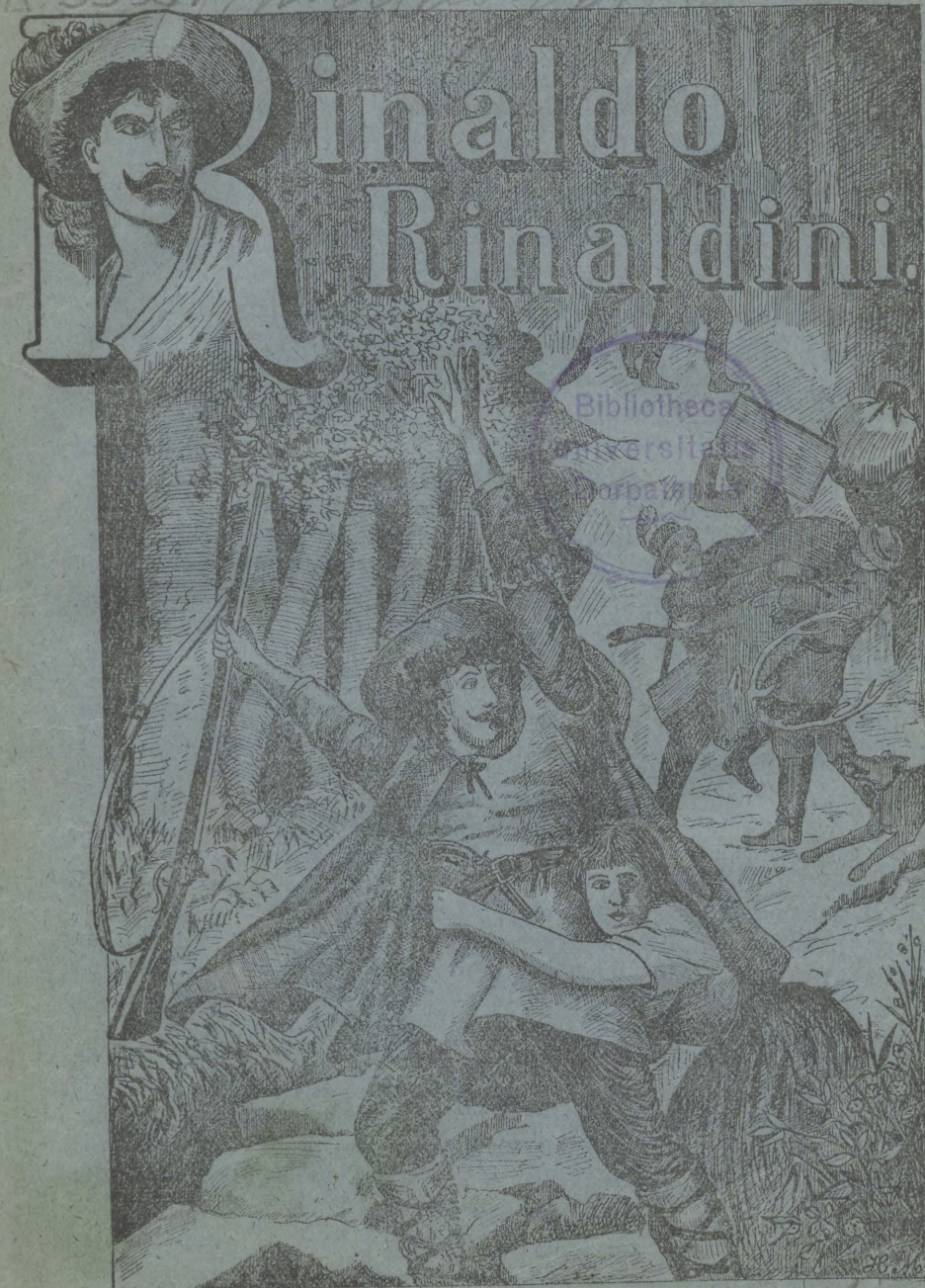

anne.

bind 12 fop.

A-35987

muukaga

28

oled, "Hm, enne pean ma teadma, mikspärast ja põgenenud

tiidruk punastas ja waitis häbelikult.

"Sinu südametunnistus ei näita puhast olema, tiidruk?" hüüdis Tsinthio karedalt.

"Selle üle ära ilmaasjata muretse, Tsinthio, minu südametunnistus on niisama puhas, kui sinulgi," kostis Anuntsiata.

"Hm, jelle üle ei pruugi meie waielda; aga sina oled põgenemise katse pärast ennast kahtlustanud."

"Dule minuga, kui meie üksi oleme, tahan sulle kõik ütelda," rääkis Anuntsiata ja astus mõned sammud meestest eemale."

Tsinthio järgnes temale.

"Mina tahan pealikul järele minna," jostistas Anuntsiata talle jalaja.

"Pealikul? Mikspärast?"

"Ma tahan teda hädaohu ja õnnetuste eest hoida," sõnas tiidruk edasi, kuna tema paled jällegi punaseks lõiwad, ning asjata püüdis ta oma tulist waadet warjata.

Tsinthio muigutas ja ütles: "Mis eest ja teda warjata tahad? Kas teiste veel ilusamate filmade eest, kui sinu omad? See oleks asjata, armuke, sest ilusamaid filmi, kui sinul, pole olemaski ja peale selle on pealik veel Rosa kenamate filmade läbi täiesti kõigest kaitstud!"

Anuntsiata naeratas ja kostis; "Pealik on üks ilus mees ja mõib —"

"Weel paljudest ilusatest filmadest mõrgutud jaada, kas pole õige?" hüüdis Tsinthio naerdes.

"Minu meelest küll!"

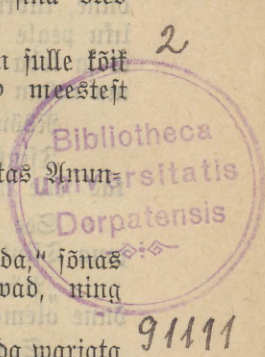
"Ja kuidas tahad ja sellega peale hakata?"

"See on minu asi, sõber Tsinthio. Kui ja minu vastu wähegi hea tahad olla, siis muretse mulle meesterahwa riided, ja ütle kuhu poole pealik on läinud."

Tsinthio waatas tumedas mõttes oma ette maha.

"Ma ei tea, tiidruk, kas mõin sind küllalt ušaldada, ehk ja aga mängid wale kaartidega ja tahad pealiku äraandja —"

"Pea parem juu, Tsinthio. See on rumal sinust. Ma olen niisama hästi triibuse wannet wandunud, kui sinagi!" hüüdis Anuntsiata põlastusjega. "Kui ja ei taha, siis saan ma ka üksi juba walmis!"

"Wannu mulle, tüdruk, et jul midagi kurja pealiku vastu mõttes ei ole!" algas ta wiimaks.

"Ma olen truuduse wannet wandunud ja jelle wande juures finnitati mina sulle weel kord, et ma üksnes pealiku laitsjemise pärast põgenenud olen. Ma tahan tundmataks jääda."

"Sa ei saa siiski oma eesmärgile jõudma."

"Ma loodan, et tema mind oma teendeks võttab."

"Jah, kui jee jul õnneks läheb, siis jõuad sulle kohe õnne, tüdruk. Sa ei ole Noja vastu õiglane ja oled ise pealiku peale filma wisanud. Noh, jee annab mulle kindlustust, et sa teda äraandma ei saa, paremat panti pole mulle wajagi; ma tahan sulle riided muretseda, tule aga kaasa."

Rööwlikid läksiwad oma laagrisse.

Tsinthio walis ihe meesterahwa ülikonna wälja ja ulatas jelle naeratahes, kena Anuntsiatale.

See läks eemale ja ilmus mõne aja pärast liht talupojane Tsinthio ette.

"Päris tore pois. Sul saab tüdrukute juures palju õnne olema!" naeris Tsinthio.

"See saab mulle nalja tegema. Müüd aga ärge pidage mind enam kinni. Kus on pealik?" wastas moonunud pois.

Tsinthio ütles, et Rinaldo all orgus on ja homme ligemasje linna tahab minna.

"Kui kaugel on mul linna minna?" küsis Anuntsiata.

"Ümber kolm tundi!"

"Siis jõuan ma weel täna õhtuks jenna. Tulete teie ka pärast orgu?"

"Muidugi!"

"Kus jaan ma Teid leidma, kui mul jeda peaks ehk tarwis minema?"

"Homme saame meie kõik üks haawal linna ligidale Siena oliivi metsa tulema. Selle wile annan ma sulle. Minimas wile — ja meie oleme sinu juures!"

Nende sõnadega ulatas Tsinthio Anuntsiatale pisikesi wile, mille jee tänades vastu võttis ja siis kohe minema hakkas.

Paolo tahtis teda jaata, aga ta ei lastnud jeda jõündida.

Rägu mossis, jäi ta maha.

Anuntsiata rändas edasi.

Müüd jõudis ta metsast wälja ja filmas juba lähemat küla.

„Kas ta seal saab olema?“ jostitas ta. — „Oh, minu
Zumal, kui ta teaks, kui tormiliselt ma teda armastan! Aga
Dinithio on juba selle üle kahtlaseks jaanud. — Mis ütles
Rosa minu kedeli kohta? Kas ta ehk sai ka kahtlaseks? —
Noh, minugi pärast — neli nädalid — neli nädalid mõin ma
tema lähedal olla. — Kes teab — kes teab — ehk saab kaht-
lus viimaks veel tõeksjaks!“

Kuuteist kümnes peatükk.

Raitsewaim.

Rinaldo oli hobuse seljast maha tulnud ja talutas jeda
müüd oma käetõrwal. Pittamisi ja järelmõtteldes jaanus ta
läbi tiheda metsa, legendiku poole.

Kui ta juba peaaegu metsa ääres oli, kuulis ta inimeste
healeid ja jäi mõtlema, kas mäsab metsast välja astuda.

Müüd kostis talle foguni muusiku heal kõrwu ja ta ot-
ustas edasi minna.

Müüd astus ta metsast välja.

Aga missugune waatepilt paistis talle silma.

Mitte kangel temast, ihe ilusa, roheline platši peal istu-
jivad mehed, naesed ja lapied läbisegamini.

Kaks meest mängisivad wiulit, kuma kaks teist pajuna-
tega, mis hirmjaid wale healeid välja andiswad, kaasa aitaswad.

Selle muusiku järele tantsis, koosolijateist sünnitud ringi
sees, üks noor tütarlaps.

Mõni samm ringist eemal katsusiwad mitmed poisikesed
rammu.

Rinaldo jäi mõneks filmapilguks seisatama ja waatles
jeda ijeäralist etendust.

Tantsija tütarlaps küttestas aga warsti kogu tema tä-
helpanemist ja ta astus pitkaniisi jalga ligemale.

Korraga pandi teda tähele ja kõige esmalt, nimelt, noore
tantsija poolt. See lõppetas kohe tantsimist ja tähendas oma
kena, wäiteje käega wõera peale, kes ligemale tuli.

Muusik lõppes järsku ühe toreda ja täieliku walehealega,
mida üks pafun järele jorutas.

Täiskaswanud inimesed tõusiwad püsti, lapjed aga jook-
siwad alandlikult paludes kásja wälja sirutades wõerale wastu.

Plus tantsijanna wahtis nähtawa uudishimuga kena,
ditsewa nooremehe peale, kelle riided ja seisik tunda andsiwad,
et ta mitte igapäewane inimene ei ole, waid, kui mitte tõrge-
maft, siis ometegi mõisniku juguft, wõrfunud peab olema.

Rinaldo astus lahkelt jalga juure ja ütles hariliku tere-
tamiie järele: „Wäga kahju, et ma teid segasin, kahetsemine
kahju on aga mul enesel, sest ma oleks heameelega weel kenat
tantsijannat tahtnud imestada!“

Seal juures jaatis ta jähärdufi leegitsewaid ja igatse-
waid pillufid kenaduse peale, et see filmad maha pidi pöörama,
kuna kerge puna tal üle näu ja piha jooksis.

„Kui meie kunst armulise herrale meeldib, siis jaab see
meile juurt auu tegema, kui weel mõned proowid omast kuns-
tist anda wõime,“ wastas üks wanadlane, päiwitanud mees,
kuna ta oma terawa kiibara peast tõmbas ja ufinalt Rinaldo
ees kumardas.

Kena tantsijanna aga wiskas wihaie pilgu mehe peale.
just nagu ütelda tahtes, et ta jellega mitte ühes nõus pole.

„Kena laps, ega Teie ometi nii armuheitmata ei jaa
olema, et mind jellest jumalikust lõbuft ilma jätate?“ hüü-
dis Rinaldo talle jostistades, sest waheajal oli ta tütar-
lapse ligi astunud, kuna üks poisike ta hobuft kinni hoidis.

Üks pill kõigefenamatest mustadest filmadest trehwas teda;
ta sai jelle pilgu tähenduseft aru. Rätt jüdamine peale pannes,
ütles ta: „Kui see Teile, kena laps, wastumeelt on, siis
jaan ma muidugi, priitahtlikult, jellest jumalikust lõbuft ilma
jääma ja —“

„Ei, ei, armuline herra, Ziametta tantsib alati heamee-
lega. Meie tahame Teile kohe oma toredamat tantsu, kolme —“

„Ei, Batesto, mina ei jaa tantsima!“ hüüdis Ziametta
findlalt.

Wanamehe nägu lõi lõkendama, aga Rinaldo tõmbas
kähku kottift mõne fuldtükki ja wiskas nad Batesto kiibarasje.

„Ma ei hooli tantsumist, ega taha Siamettaga piinata!“ hüüdis ta walsult, noorele tüdrukule aga jõistatas ta kõrwa siia: „Aga mõned minutid minuga siin roheline puude all, rohu peal, kõnelema jaate Teie ehk ikka, tantsis tantsu eest?“

Tüdruk jäi jälle häbelikuks. Aga Rinaldo lõi oma käe ta piha ümber, tõmmas ta sõnalaukumata mõned sammud eemale ja nad istusiwad siis roheline, magusasti lõhnawa rohu peale maha.

Rinaldo oli kohe aru saanud, et need muusiklased oliwad. Minult noore neiu nägujooned ja farm ei tahtnud tema meelest, muusiklaste omad olla. Ta küsis jellepärast tüdrukult, kas tema jellest perekonnast olla.

„Muidugi,“ wastas see, „nii kaua kui ma mäletan, olen ikka Batesto juures olnud.“

„Siis on ta Teie isa?“

„Pea oma silmad kinni!“ jõistatas korraga üks hea Siametta selja taga, kuna kats kena, wäikest kakest ta silmad kinni surusiwad.

Rinaldo nägi, et see üks teine noor tüdruk oli, peaaegu niisama juur kui Siametta ja ka ühtemoodi riides.

„Violanta, oled sina see!“ jõistatas Siametta, kassa silmade eest äraklikkata püüdes.

Selle läbi jündis wäitene wõitlus mõlema tütarlapse wahel ja Rinaldo waatas juure heameelega seda toredat etendust pealt.

Wimaks oli Siametta wabastud. Naerdes liikkusiwad mõlemad wõitlejad omad toredad mustad lohkid hõõgawa näu pealt ära ja Violanta kõneles: „Ärge pange pahaks, herra rüütel, nüüd oleme meie jälle mõistlikud ja wõime kohe herrale näidata, et meie niisamajuguse tõsi näu wõime ette teha, kui armulisel herral enesel praegu on.“

Nende sõnadega katsus ta Rinaldo nagu järel ahwida, tegi seda aga nii ilikentsakalt, et Rinaldo ja Siametta walju healega jüdamelikult naerma hakkusiwad.

Nüüd oli juttu westamisele tee lahti ja pea istus terwe perekond Rinaldo ümber. Riisugust lahket, kõrgeist seisusest herrat polnud nad ammu näinud.

„Ma tahaksin dieti tükki maad teiega jeltis reisida!“ hüüdis Rinaldo lustiliselt. Need sõnad saiwad juure rõõmu hõiskamisega wastu wõetud ja Batesto hüüdis: „Suure rõõmuga tahame Teid, armuline herra, ühes wõtta!“

„Ma peaks aga siis teie riided selga panema, sest muidu ärataks mina juurt täheapanemist,“ sõnas Rinaldo edasi.

Batesto kargas üles ja oli valmis oma pühapäeva riideid tooma.

„Laske tänaseks peale veel jäeda, pea jõuab õhtu ja öösje on kõik kasid hallid, siis ei saa keegi mind täheapanema.“

Fiametta oli üleni ära punastanud, kui Rinaldo ettepanekut kuulis ja ei lausunud sõnakestki. Ta jüda wärises ja filmad waatafiwad ühtelugu wargil wiisil kena mehe peale, kelle ilmunine nii fägawalt tema peale oli mõjunud.

„Kui kaugele jaate siis täna weel reifima?“ küfis Rinaldo muftlafelt.

„Meie lähme Lienzasse, kus mõned päewad wiibida tahame.“

„Se, kui kenaste see kofku lähed, ka minu reifi fiht oli Lienza!“ naeris Rinaldo ja haaras, nagu kogemata Fiametta, kena käefese oma peusse, mida ta õrnalt pigistas, ilma et selle omaniku nõiduwasse filmi oleks waatanud.

Fiametta tõmmas end küll pijut nagu koomale; aga ta ei tõmmanud käefest mitte tagafi.

„Siis tulite küll wiist laada pärast?“ küfis Fiametta ilma et filmi oleks üles tõstnud.

„Laada pärast? On siis Lienzas laad?“

„Oo muidugi!“ hüüdis Violanta. „Meie lähme ju üksnes sellepärast, et seal etendusi anda.“

Juba jälle tundis Fiametta kudas tema käefest tugewamalt pigistati ja jüda, noh, see tuffus ime kiirelt.

„Müüd on ju püha Klaudia nime päew, mis iga aasta hülgawalt pidustud jaab,“ sõnas Violanta edasi. „Lienza kõrwal, selle juure heinamaa peal, kus püha Klaudia kabel seisab, jaab laad olema.“

„Ah, see on ju tore!“ hüüdis Rinaldo segaselt.

Ta mõtles oma meeste peale. Fiametta aga arwas segadust mõnest teijest hallikast tulema. Wargelt waatas ta noore kawaleri peale.

Violanta pani neid pilkufid tähele, ta kummardas Fiametta poole ja fofistas sellele midagi kõrwa fisse.

Fällegi punastas Fiametta ja tahtis püüsti karata.

Kähku pööras Rinaldo tema poole, wajutas ühe fiidameliu muju nõiduw ilusa tantfijana käe peale ja kargas siis püüsti.

„Ma ufun, et aeg edafiminemiseks käes on!“ hüüdis ta.

„Päew hakkab juba weerema.“

Batesto oli ka jelles arvamises ja pe a oliwad kõik edasiminemiseks valmis.

"Mis peame aga minu hobusega peale hakkama?" ütles Rinaldo. "See ei lähe ju mitte, et mina ratsutan, kuna Teie jala käite?" Meie peame teda kordamisi pruukima."

Poisikesed tõstisid wälju rõõmuhõiskamist ja ruttasid hobuse poole.

Rinaldo aga tõrjus neid tagasi ja hüüdis: "Ei, ei, jeda ei ole ma mõttelnud. Igatahes saawad Fiametta ja Violanta homme etteastuma ja jelleks on hea, et nad täna mitte wäsimuks ei jookse. Minu hobune peab neid mõlemaid kordamisi, ehk ka korraka, edasi kandma!"

"Ei, ei, jeda ma ei tee, mina ei ratsuta mitte!" tõrjus Fiametta.

Violanta aga hüüdis: "Ah, ja, herra rüütel, see on kena, see on tore. Teie talutate hobust ja meie istume ühel kui Teie jūdame kuningannad — eks ole õige?"

Rinaldo naeratas üht pilku Fiametta poole wistates, mida see mõistis ja filmad maha pööras.

Eiis wõttis Rinaldo Fiametta jülle ja tõstis hobuse selga. Fiametta lasi üht tajaft kiljatust kuulda ja wärijes kõigest kehast.

Kas jeda hirm ratsutamise eest, wõi Rinaldo külgepuutumine jinnitas, — jäegu harutamata.

Dema jäi aga jadulasse istuma.

"Ja nüüd see kena Violanta!" jdnas Rinaldo edasi, wõttis tüdrukut ümbert kinni ja tõstis ta ni isamuti hobuse selga.

"Teie olete oma üteliuses eijunud, herra rüütel!" jostistas temale Violanta. "Kes on see kena Teie filmis?"

Rinaldo wastas tühise naeratamisega.

Tüdrukud hoidisid üksteise ümbert kinni, Rinaldo hoidis ihes käes ratsutid, kuna teine kena Fiametta põlwe peal puhkas, kuskumise eest hoidumiseks, nagu ta ise ütles.

Nõnda sammusid nad nüüd edasi.

Rudas see tuli, et Rinaldo oma hobuse ja selle selgas olema magusa ja kena koormaga teistest maha jäi, ei tea meie ütelda. Igatahes aga jõudis hobune wäga pikkamisi edasi.

"Aga nüüd, herra rüütel," algas korraka Violanta, "nüüd ratsutage Teie piisut maad, kuna mina jala saan kaima, mina ei ole ratsutamisega mitte harjunud!"

Ja enne veel kui Rinaldo wasturääkida oleks jõudnud, oli ta juba maha hüppanud, Fiametta tahtmata kaasa kiskudes, kes aga õnneks, Rinaldini laiali lautud kätte peale kukkus.

Ohmatuse hülid, mis praegu Fiametta huultelt pidi kostma, sai mugu läbi, mida Rinaldo ta huultele wajutas, täieste alla surutud.

Uhe sekundi lamas ta liikumatalt julge rüütli rinnal. Siis katjus ta aga õrnalt ennaft tema kaisutusest wabastada.

Seal joistatas Violanta Rinaldole kõrwa sisje: „Muis rüütel, kargage sadulasje, mis Teie veel wiivitate?“

Ruttu haaras Rinaldo oma saagi ümbert kinni ja kargas temaga sadulasje.

„Nüüd oled sa minu, Fiametta,“ joistatas ta poolelti minestuses olewale tüdrukule, teda õrnalt rinna wastu wajutades; — „nüüd põgeneme üksteisega maailma otja ja keski ei saa meid — —“

„Mitte nõnda, herra rüütel!“ hüüdis Violanta, kes hobuse ratjutist kinni hoidis — „jedawiisi ei ole meie jeda nalja mõisunud; jaege rahuliseks, wõi ma pean mehed kutsuma, nemad on üsna ligidal.“

Oli üsna hea, et öö õige pime oli, sejt jelle läbi ei saanud Fiametta ja ka Violanta Rinaldini wihaft, metfikut pillu näha, mis ta filmades ilmus.

Kui ka Rinaldini praegu noore tütarlapje rööwiniise peale ei mõtelnudki, äritas teda siiski Violanta ähwardus. Mõne sekundi mõitles ta iseenesega, kas ta just jelle hoiatuse kiusste ei peaks oma kema saagiga ära põgenema — aga ei, tema jäeb. Ta oli ju enesele ettewõtnud mustlaste jalga hulkas mõnda juhtumist läbi elada.

„Alga Violanta,“ hüüdis ta alla tüdruku poole, „tudas mõite Teie arwata, et ma tõega Fiamettaga Teie juurest oleks põgenenud? Kas ma ei ole tõutanud teiega ühes rännata?“

„Noh, siis jaege rahulisemaks, auus rüütel, hoidke Fiametta kinni et ta mitte hobuse seljast ei kukkufs, mina jaan hobust talutama“ — ja naerdes jammus ta cdaši.

Fiametta aga puhkas jelle mõera mehe rinna najal, kes tema jüdame tormiga oli ärawõitnud.

Nüüd jõudsiwad nad perekonna juure, kes kinni oliwad pidanud, et pisut aega puhata.

Rinaldo aitas Fiametta ja kargas ise ka hobuse seljast.

„Nüüd, Batesto, nüüd on Teie kord hobuse selga istuda,

meie kolmest siin saame kuni lõpuni jala kaima," hüüdis Rinaldo mustlase vastu, temale ratsutisi kätte ulatades.

Nagu nool läbi õhu, lendas Batesto hobuse selga, kus ta nagu kiiinal püsti seisima jäi. Hobune ehmatas ja kargas püsti. Aga Batesto oli tubli ratsanik.

Lähemal filmapilgul lendas ta hobuse selgas noole kiirusega minema.

Kuna Rinaldini imestades mustlasele järele wahtis, hakkas Violanta heledaste naerma ja hüüdis: „Vaadake nüüd, herra rüütel, nüüd läheb Batesto Teie hobusega maailma otja.“

Rinaldo ahwardas teda sõrmega ja pööras siis Fiametta poole.

Kuid see oli eemale läinud ja istus ühe wanadlase mustlase, Batesto naese juures.

Rinaldo sammus senna ja istus rahulisele nende kõrvale.

„Teil on tõesti juur rõõm wiist nii kenade tütarde ema olla?“ päris ta.

„Kas Teie nimetajate Violantat ja Fiamettat minu tütardeks?“ küsis mustlase naene naeratades.

„Igatahes!“

„Go? ma tänan Teid!“

Rinaldo pani jeda ütelust tahtmata tähele. Ta ei tahtnud aga praeu edasi pärida, waid liikkas jeda edespidi ajaks.

Mõne minuti pärast tuli Batesto tulijelt kihutades ligemale.

Ta pidas Rinaldini ees kinni, kargas maha, kummardas auupakklikult ja ütles:

„Teil on üks tubli hobune, armuline härra, ma ei ole enam ammuugi nii tore da hobusega ratsutanud ega jähärdust rõõmu tunnud!“

„Teie ratsutate osawalt, Batesto, ja ma mõtlen et Teie. —“

„Enne palju ratsutanud olen, muud midagi, herra!“ hüüdis Batesto, ja käskis kohe edasi minema hakkata.

„Teie olete minu mehe südamel üht wana haawa lahti kiskunud, herra rüütel,“ jostistas mustlase eit Rinaldole.

Seda aga hakkas mustlase perekond huwitama ja ta otjastas, nende jaladustesse tungida.

Mis Rinaldo forb otjastas, jeda ta ka tegi. Ta laskis Batesto ees minna ja käis nüüd truuult mustlase eide kõrwal, nii et isegi noored kenadused ükspäini tagajärel olivad junnitud kaima.

Näis, et ta mustlase wanamooriga tõijst juttu ajas, jeda mõis jelle liigutustest ja sofistamisest selgeste aru jaada.

Nüüd tõmmas ta ijegi rahatotti wälja ja pistis salaja mõned kuld tükkid wanaeide peusje, kes nad kohe oma kleidi woltide wahale peitis.

"Teie räägite aga onneti tött?" küsis ta sofistades.

"Minu hingemistuse juures, selget tött: Fiametta ei ole mitte minu laps!"

"Kas teate aga kust ta päritud on?"

"Üks tükk kaup on Batesto mulle jellest rääkinud, aga Teie võite ise omale jellest pilti ettekujutada. Wähemalt tahtlen ma ijegi jelle juures, et Fiametta tema laps oleks."

"Ja millal saate mulle jeda kõik teadustama?"

"Homme jaan ma laada peal, kui tulewiku kuulutaja, oma telgi üles lööma, tulge minu juure ja mina jaan oma kunsti abil kõik teada andma."

"Kas meie jaane aga seal jeganata olema?"

"Kestki ei saa meid jegama — minu teltis on salakabinet."

"Noh, herra rüütel, kas Teie enam ei soowigi meid meelitada?" küsis kurraga Violanta, kes tähelepanemata Rinaldinile oli liginenud.

"Kõige parema tahtmisega, minu preili, aga üks auus rüütel peab ka emale naist meeldiwaks oskama teha, kui ta tahab et ta tütardele meeldiks!" kostis Rinaldo naeratades ja wõttis Fiametta käe alt kinni, kuna wana mustlase naene ta teise käe külges rippus.

Violanta hakkas teinepoolt Fiametta käe alt kinni ja nii jamunusiwad nad nalja heites edasi, kuni wiimaks eesmärgini jõudsiwad.

Et weel linna minna ja ööfortelid otjida, jelleks oli aeg juba hiline ja nii astusiwad nad laadaplatstile, kus, hilise aja peale waatamata, alles elaw liikumine walitses.

Nii raske kui lahkumine tall ka oli, ei jäenud Rinaldini fiiski mitte Fiametta juure, waid ratjutas oliwi metja poole, kus ta hobuse seljast maha largas ja siis oma järel metja talutas. Seal sibus ta hobuse puu külge ja heitis ise roheline sammalte peale maha, et rahutu, juhtumise ritta päewa wäsimust wälja puhata.

See oli üks kirju ja elaw etendus, mis järgmisel päewal laadaplatstil näha oli.

Rogu ümbruse naabre linnadest ja küladest, alewiteest ja urt-

fikuteft woolafiwad wanad ja noored kofku laada platfitele püha Klaudia aastapidu pidustada.

Ostjad, müüjad, kirikuherrad, mungad mitmetekiste ordud, riietes, ujurändajad, mõisnikud, kõrgemast seisusest preilnad, prouad, naesed ja tüdrukud, talupojad, mustlased ja tasku- wargad liikufiwad siin, pidu nägu ees, nagu karnewaali peal kirju koguna üksteise kõrwal ja üksteisest mööda ja wastu.

Siin seisiwad ostjad tihedas jalkas kaupaboe ees ja kat- fufiwad üksteisest mööda letti poole tungida, karjufiwad ja hä- dalbajiwad sedawõrt waljusti, et see isegi müüja tugewa hääle ärälämnatas.

Seal sai awaliste, lahtiste laudade peal jööbunud ja joo- dud; seal ligidal põlesiwad tuled, millede peal katlad rippufi- wad, kus köikjugu road keefiwad, mis laadaliste nälgas kori- fid ja kõhtufid ligemale pidiwad meelitama.

Siin seisiwad laudadest kofkulööbunud puttad ja rohelistest puuotfjadest pununud majakesed, mis lustilikuteft joomawenda- dest ja õdedest aina kubiufiwad.

Seal jälle oliwad ruumikad, toredad telgid, kelle all pee- nemad inimesed oma seisuse kohaselt lõbutufiwad, kuna nad armulikult ja, wõib olla ka nattufene, kadedalt, raskufid lähema roheliise platfi poole jaatufiwad, kust nägile, wiinuli, tfitre, pajuna ja trummi hääled wastu kõlafiwad ja kus kenad, tugewad poisid ja tüdrukud rõõmsalt muusiku järele keerutafiwad, ning jalgade ja jalafestega tantfides, noort rohtu armuta, maha tallafiwad.

Siin seisis jälle kõrge laudadest pöranda peal keegi ime arst ja müis ligi tungiwa rahwale päris imelisel terweks te- gewaid taimesid, juurikaid, jalwifid ja eli, kuna tema teender, weiderdaja ülikonnas, foolaste naljade ja raswaste lauludega rahwast ligi tõmmas ja oma herra imearstinisest jutustas ja selle läbi ifka jälle uufi ostjad juure meelitas, kes oma mõis- tust ja arusaamist pimestada lastufiwad, ja imetegewaid rohtufid ostufiwad. Mõnda jaiwad rumalatel, pealegi weel maestel, talupoega- del palehigis korjatud kopikad kawalal kombel taskust pettetud.

Alga mis jest — jee sai kord ostetud ja inimene tahab teinekord, ka täie mõistuse juures, ennaft petta lasta, kui see aga õige ifeäralisel kombel sünnib!

Mähärdune kole kisa kostab aga sealt ligidal olewast platfilt, mida rahwa murd ümber piirab?

Need on rändajad laulikud, kes kärijewa häälega kõige koleدامايد mõrtfuka ja rõõwle juttufi rahwale ette kriiskawad ja piltifid näitawad, mis neid wägitegufid kujutawad.

Rahwamurru keskel liigubaga üks elaw munt, kes päris kondituru ise on, ja kerjab hingepalwete eest raha, keda need annawad, kellel mõne furnud sugulase eest weel hingepalwet pole peetud, et selle waeše hing siis hõlpsamalt puhastamise tule piinast peaseks.

Seal aga, laadaplatši keskpaikas, püha Klaudia kirikus, festab hommitust õhtuni jumalateenistus ja kirikherradel on hea teenistus rahwale õnnistud lillesid ja armuleiwasid müües.

Aga ka wäetimaid, wiletsaid ja õnnetumaid on siin rohkesti.

Waesed, abita wigased paluwad armu andi. Wastumeelsed, roppud, tüdrukud pilgutawad mõõdaminejale kawalalt filmi.

Õlõnda sammuwad ilmsüüatus ja häbi — õnn ja õnnetus — elu ja surm — rahulijelt kõrwustiku.

Lühidelt, laat ehk pidu, mis püha Klaudia auuks iga aasta lord Lienzas ära peetakse, kujutab wähejel mõedul jeda, mis kogu maailmas juurel mõedul sünnib.

Õmetegi, siin laadaplatši nurkas, leiame oma wanad tutawad jälle.

Batesto on kogu oma seltskonnaga libedaste ametis.

Musikandid lasewad oma kõrwu luskatawaid lugusid kuulda ja laudade peal, mis kinnitamata heinamaa peale on pandud, tantsiwad Fiametta ja Violanta oma kenamaid tantsumisid. On nemad lõppetanud, algawad mehed oma kunsti näitamisega.

Waateplats on rahwast murruna täis ja Batesto nagu hiilgab rõõmu ja hea teenistuse pärast. Wahete wahel lasjab ta pilgud pahemal pool kõrwas olewa telgi poole käia ja weel rõõmsamalt muigutab ta siis nagu.

Ka seal on palju rahwast, iseäranis rohkesti weel naesi ja noori neiusid.

Kõik tahtwad endale kuuljast kuulutajast Zaide Batesto'lt ettekuulutada lasta. —

Fiametta peab praegu jälle ülesastuma.

See lord on tall lühikene, waevalt üle niuete ulataw, läbipaistew kleit selgas.

Räewarred, piht ja peaaegu kogu rind on paljad. Kena tüdruku tore kehahitus on rahwale peaaegu fatmataalt näha.

Kena tiitarlaps peab rahwale küll naeratawat, lustilist nagu näitama, aga täna ei taha see hästi ta käes korda minna.

Parem tahaks ta nutta — jügowale maa alla maetud olla — nii suur walu on ta, waejefese, jüda täis.

Mähärduje juure kartusjega jaadab ta pilksid kaugele üle rahwa peade, just nagu ootaks ta sealt abi, wõi hirmust õnnetust tulema.

Fiametta ei tahtnud jeda tantšu tantšida. Ta oli Ba-testole wastu haffanud — aga palwed ja nutt jäiwad tagajärjeta.

Nüüd algab muusik.

Fiametta ilmub tantšupõrandale ja kummardab.

Kõikide filmad on toreda tüdrukut poole pöördud, kes nagu ingliskuju nende ees seisab.

Selgeste wõib ilmsüüta rinna tõusmist ja wajumist näha, jüdamme tuskumist wõib waimus kuulda.

Nüüd algab tants.

Põnew tähelepanemine järgneb.

Härrandlikult, toredalt, taewalikult tantšib tüdruk.

Ragu tõsine näkikuju lehwib ta pealtwaatajate ees.

Kuid nüüd tulewad häbemata ja roppud liigutused tantšus ette.

Itka himukamalt haffawad pealtwaatajate filmad leekima.

Seal — üks kiljatus ja Fiametta tormab tantšupõrandalt waheteki taha.

Rahwas plaksutab käsja; nad mõtlewad et tants otsas on.

See peenikene härra, kes alles praegu tantšupõranda juure oli tulnud, näitab aga teises arwamises olema. Ta astub kiirelt tantšupõrandale ja juba järgmisel filmapilgul seisab ta waheteki taga — Fiametta ja Violanta ees.

Weel kord kõlab allasurutud kiljatus üleni hõõgawa neiu huultelt ja käsja katmata rinna wastu wajutades, tormab ta kõrwale.

Kuid Rinaldo — tema oli jee, keda Fiametta tantšu ajal filmanud oli, — on kärmem kui Fiametta.

Üks kärme, osaw pööre ja juba hoiab ta ägedalt wärisemat neitsit kaenlas,

„Aga, härra riiktel, kudas julgete Teie siia sisjetungida!“ hüüab Violanta ja seab ennast wihajelt Rinaldini ette.

See aga ei pane wihase neiu sõnu tähele. Soowastanult silmitsseb ta oma süles olewat pool minestanud tüdrukut.

Järsku pigistab ta teda tugewamalt oma rinna wastu ja muju muju peale langeb Fiametta kena koralli huultele.

Midagit ei ole temale enam ilmas olemas, kui ainult taewalik, ihaldatud Fiametta ta kätte peal.

„Jegi Batesto jäme pasji hää!, mis nüüd tema seljataga kõlab, ei ärata teda joowastusest.“

Fiametta on ju paar korda filmi avanud ja üks sügav armastuse ja igatsuse laene on neist hingetähtedest talle wastu woolanud.

„Aga armuline härra, mis tahate Teie teha? Tuhat ja tuline, mötelge ometi rahwa peale, kes väljas ootab! Fiametta, mis ju arus on? Dule mõistusele, tüdruk, ja jaadad fogu rahwa mulle wiimaks laela peale!“

Nüüd alles wabastab Fiametta enmast õrnalt Rinaldini kaisutustest, waatab pijarfilmil Batesto otja ja jostab: „Ma ei tantji enam!“

„Jsa, jae siia, mina lähen ise tantju pörandale!“ ütleb Violanta ja tormab välja.

Rahwa rõõmuühiskamine tunnistab, et ta rahustud on.

Muul kõlab ja Violanta tantjib.

„Batesto, siin on kümme dukatid, Fiametta ei tantji täna enam!“ sõnab Rinaldo tõsijelt, mustlasele kuldtükkijid peuse wajutades.

„Muuline härra, ma ei tea — jee ei lähe mitte — mull ei ole teist — Fiametta — —“

„Ma jaan jälle ülesastuma, aga mitte selles ülikonnas — eluilmaski mitte!“ hüüab Fiametta wanamehe juttu walele ja warjab end häbelikult ja punastades Rinaldini pillude eest.

„Aga jüski, ja, jeda ja wõid! — Aga ülesastuma pead ja täna, vähemalt üks kord, Violantaga lõppuetenduses.“

„Hea, jee jündiqu. Kui Fiametta ise soowib, ei wõi ma wasturääkida.“ lausub Rinaldo.

Üks palaw waade trehwarib teda Fiametta pijaratest nüis-
tetest filmadest.

Ta tahab weel kord lähineda, aga Fiametta tõrjub teda tagasi ja jostab: „Ma palun, palun, nüüd mitte — täna õhtu jaame jälle kofku!“

„Batesto, mull on ka Teiega rääkida, palju, wäga palju — ma reisin teiega ühes!“ hüüab Rinaldo ja Fiamettale läbi õhu muju saates, astub ta telgisti välja.

Weel üht pillu wiskab ta tantjija Fiametta peale ja jammutab siis kärmeste selle telgi poole, kus niisamuti palju rahwast ees oli.

Zuba kaugelt loeb ta telgi sisjekäigu pealt: „Zaide Batesto, üle ilma kuulus ettekiulutaja.“

Ta tungib rahwast läbi ja kaub telki.

Sel filmapigul kõlab tema kõrval ühe hallis riides munga juust mahasurutud inimestuse hülid.

Munk seisab veel pisut aega liikumatast paigal ja wahib läbitungiwalt telgi peale.

Nüüd aga tõstab ta pea kõrgele — pörgulik hirmutamine lehwib ta näul ja ruttu jookseb ta eemale.

Temale järgneb aga mõne sammu kaugusel üks noor talupoeg.

Ja, tähelepanemist äratav see, kui munk seisma jääb et järelnõttelba, seisab ka noor talupoeg; läheb munk jälle edasi, janunub ka talupoeg järele.

Rõnda lähewad nad mõlemad läbi rahwa murru.

Meie aga järgneme Rinaldole.

Praegu ilmub Zaide Batesto, weidras ülikonnas, ühe noore tüdrukut jaatel, kes enesele tulewiku ettekuulutada lasi, wahetefki tagant.

„Ah, Zeie tulete wäga wara, armuline härra;“ sosistab Zaide. „Mul on palju inimesi veel ees, kas Zeie ei jooksi mitte paari tunni pärast tulla?“

Ilma wastust äraootamata, räägib aga Zaide walju häälega edasi, kui näeb, et palju rahwast telgi tuleb: „Ah, hea, hea, armuline härra! Wana Zaide teab kõik, ta saab karwa pealt ära ütlemä, mis Zeie teada tahate. Walun, olge aga lahked ja astuge jala kabinet!“

Rinaldo astub kardina taha, mustlase naene järgneb temale.

„Soowite nüüd, et pean kaartidest, wõi käejoontest Zeie tulewiku kuulutama?“ küsib mustlase naene pealiskule tooli pakkudes.

„Ah, jätke mind rahule, Zaide! teate ju —“

„Ah so, siis käejoontest!“ jädistab ettekuulutaja wahela.
— „He, hea, andke oma pahem käsi!“

Ja enne kui Rinaldo aru sai, oli ta käsi juba eide peus, kes uuriwalt peupeja filmitjes.

Aga naewalt on ta üht pilku peupeja peale wisanud, jääb ta nägu tõsijemaks ja peaaegu hirmunud näul waatab ta Rinaldo peale ja kuulutab: „Härra — Zeie olete rohkem, kõrgem, kui Zeie wälja näitate — üks würit — üks sõjamees — wõi — ma ei tea mitte — see on hirmus — o, o, — palju wõrd on Zeie tee peal — ha — ja mis see on? Zeie armastate — armastate — püha Klandia! — Zeie jaate selle tüdrukule hädaohklikuks. — Kuid sellest, sellest ei

wõi ma aru saada, tulge, tulge meie peame tarfufe raamatult küjuma!" lõpetab ta häkitjelt, Rinaldini kätt wabaks lastes.

Rinaldo seijab mõtetes wana eide ees. Ta ei julge wasturääkida. Peaaegu pühalikult, usklikult waatab ta kaartide peale, mida ette kuulutaja nüüid segab.

Kas ei olnud Zaide wähejed sõnad küllalt tähendusrikkad? Mis wõis ta veel kaartidest lausuda! —

Wiimaks on wanake valmis. Ta ulatab kaardid Rinaldinile, neid kolme humniku jautada kästides.

Majnikult haarab Rinaldo kaardid peusje ja jautab nad laua peale kolme humnikusse.

Zaide pöörab kordameši neile pildi poole peale.

Weel ei lausu ta sõnagi, aga päris ametlik nägu on tal ees, mis Rinaldinit wägise naerma ajab, aga juure waewa ja enesewalitsemisega jurub ta naeru alla ja jäeb tõsijelt seisma.

"Siin on tema — ja siin olete Teie — Daewas — jee ei ole teifiti — Teie jaate teda peastma — ja Teie — Teie — lähete rahutuma elule wastu. Kõik on Teie wastu — õigus ja walskus. — Aga Teie jaate wõitma, — hu, taewa päralt, nüüid ilmub timukas ka weel mängu. — Ei, ei, härra, ma lõpetan parem — kes Teie ka olla wõite — waadake ette, Teie elu on sagedaste hädaohus — äraandmine, tigeuus, tänamata meel luurawad Teie järel. — Aga juur olete fiiski! — Härra, ma tahan Teile kõneleda, mis ma Fiamettaft tean!" lõpetas ta järsku ettekuulutamist.

Rinaldini kuulab teda waewalt, nii sügawalt on ta mõtetesje wajunud.

Kelle peale wõis ta mõttelda? Kõja wõi Fiametta peale.

"Waadake, Batesto oli ennemalt Neapolis!"

"Neapolis?" hüüdis Rinaldo ägedalt.

"Ja muudugi! Miks ehmatate Teie aga nii wäga?" pärib Zaide nurinult.

"Ma ei ehmata mitte! Minult jee sõna tuli mulle ootamatalt, jett et ma ise Neapolisje tahan minna!" wastas Rinaldo. "Kuid kõnelege edasi!"

"Ei, härra riüütel, täna mitte — homme — tunahomme — kui ükstord passilik aeg tuleb. — Jällegemiseni, täna õhtul laagre tellis." — Ja wälju häälega kõneles ta edasi, kardina taha wäljaastudes: "So, armuline härra, ma tänan Teid — üht kuldüfki ei nähta mitte igapäew. — Aga kas Teie olete ka rahul? Kullatarwa sülgawalt seijab Teil tule-

wif ees — rikkas õnnest ja armastusest! Taewas kaitsegu Teid, armuline härra!"

Rinaldo pidi tahtes, wõi tahtmata telgist wälja astuma. Ja aeg oli jelleks tõesti käes, sest wahetewki tagune, kus Zaide wiimaseid sõnu oli ütelnud, oli uudishimulisi ja ebausklikusi tungul täis, kes oma rahast jähärduisel isearalisel wiisil lahsti tahtsiwad jaada.

Rinaldo sammus sihita edasi.

Korraga tundis ta, et kesti tema külge puudutas.

Ta haaras karmeste käe järele.

Kuid noore talupoja käsi oli karmem, Rinaldo peusse jäi ainult üks jebel.

Kohkunult pööras Rinaldo silmad noore talupoja pealt jedeli peale.

"Olge walmis, Teid on ära tuntud. Minge mustlase telgi taha ja wiibige seal niikaua, kui abi ligi jõuab. Teete Teie selle palwe wastu, siis olete kadunud — nõnda aga peastan ma Teid! Teie kaitsewaim."

Rinaldo kahwatas, kui ta esimesi sõnu luges.

"Minu kaitsewaim?" ümises ta, — "jee on saladuslik ja tume. Kurat, kes peaks mind siis siin tundma. Ha haha, mustlase juure. — Siameetta juure pean ma põgenema. Ja, jee on, vähemalt, üks mõistlik mõtte. Mis pean ma siin ta weel ümber hulkuma. — Tsinthio on igatahes kõwa käsu annud!"

"Paluks lahket armuandi, armuline härra!" kõlas korraga ühe wana wigase jandi ninahääl ta kõrwal.

Rinaldo tõmmas rahakotti ja wiskas fuldtükki jandi kiibarasse.

"Teie räägite liig walgult iseenelega, armuline härra!" sojistas kerjaja saladuslikult ja pööras eemale minema.

"Jäe seisma!" hüüdis Rinaldo wihasstatult. — "Oled ja mind kuulanud?" lisas ta ähwardades juure.

"Üks õnn, pealik, et ma Teid ainult jalaja kuulanud olen!" wastas kerjaja.

"Kurat, kes ja oled?" päris Rinaldo imestades.

"Kutta, peida ennaft ejiotja iluja mustlase neuu juure ära, jind otjitatje. Alga ära farda, meie oleme kõik siin!"

Kuid Rinaldo ei olnud sellega rahul, ta sammus kerjajale järele.

"Pealik, ja oled kadunud, kui ja ennaft koke ära ei peida.

— Mina olen Paolo — õhtu poole jaad ja selgemalt nägema!"

Rinaldo pööras ümber ja läks mustlase telgi poole.

Ei ootas teda parajaste Fiametta.

„Härra — tulge — tulge — ruttu — Teie peate juures hädasohtus viibima! Siin on üks ülikond, pange end kohe teise riidesse. Üks talupoeg tõi jeda — ja ka see täishabe — siin — siin!“ hüüdis ta hirmunult ja tõmmas Rinaldo pihikesesse telki, mis tal omal riiete vahetamise jaoks oli jisse seadnud. Siis astus ta jälle välja.

Rinaldo leidis ülikonna ja wale habeme.

Ta seisis kui unistaja paigal.

Aga nagu näis, ei olnud aega kaudata — ta hakkas teiji riideid selga toppima.

„Dlete Teie walmis, härra?“ kõlas juba jälle Fiametta hää.

„Warsti — warsti — lene Fiametta!“

„Ruttake, ruttake — talupoeg oli jälle siin ja maenitjes ruttama!“ jostistas Fiametta.

Rinaldo ei teadnud, mis mõtlema pidi, aga ruttas tahtmatalt.

Nüüd astus ta telgist välja.

„Dore, tore, nüüd ei tunne Teid keegi!“ rõõmustas Fiametta.

Rinaldo hakkas ta ümbert kinni ja wajutas oma südame wastu.

„Kes Teie ka olete, härra, ärge jätke mind maha, ma olen üks õnnetu inimese loom!“ jostistas Fiametta.

„Fiametta, kas tahad minuga kaasa tulla?“

„Ja, härra, ma tulen Teiega, sest ma tean, Teie ei saa mind mitte õnnetuaks tegema, kui, kui —“

„Koh, kui?“

„Kui Teie mind armastate!“ jostistas tüdruk.

Tummalt wajutas Rinaldo teda oma rinna wastu ja juudles.

„Aga Batesto ei saa mind minna lastma!“ jostistas Fiametta kurwastatult, ennaft õrnalt Rinaldini kaitutustest wabastades.

„Ta armastab sulda, Fiametta — ja — Zumalale olgu tänu — mull on jeda küllalt!“ wastas Rinaldo.

„Siis on mull lootust. Aga mis see on? Muusik waitib?“ küsis ta järsku ja ruttas välja.

Rinaldini järgnes temale ja segas ennaft warsti rahwa hulka.

Suur käre ja müra oli korraga tõusnud, rahwas tungis laadaplatši festpaiga poole.

Mis oli juundinud.

Munk, kes nii ruttu Zaiide telgi juurest ära tõttanud oli, polnud keegi muu, kui paater Anselmo oma äralsõigatud kõrwadega.

Ta oli Rinaldo äratunnud.

Noor talupoeg, kes talle järel läks, oli Anuntsiata.

Paater Anselmo ruttas kabeli juure, kust ta korrapidajad miilitja mehed eest leidis, nendega kõneles ta tiiski aega.

Anuntsiata aga lendas oliivi metsa poole. Üks wile — ja Tsinthio seisis tema ees.

Baewalt kuulis Tsinthio, mis ees on, oli ta kohe otjustanud.

Anuntsiata jai sedeli ja ülikonna.

Rudas ta nendega korda jai, oleme juba kuulnud.

Tsinthio ja tema jeltšimehed aga ruttasiwad, niisammuti wõeras riides laadaplatšile.

Paolol oli ülesanne, pealikut hoiatada, Tsinthio aga otjis paater Anselmot.

Miilitja mehed ei tahtnud ejiotja munga juttu uskuda, alles, kui ta oma färbitud kõrwad näitas, leidis ta uskumist.

Rudas aga pidi kardetawa rõõwli ligi jaadama.

See oli üks keeruline küsimus, mis läbi aga, julged ja färmed otjustama, rõõwolid aega wõitsiwad.

Wiimaks otjustati rõõwolit taja hiljufesti järel luurata ja kui wähegi wõimalik, teda tähelnpanemist äratamata kinni wõtta.

Paater Anselmo pani kogu oma kõneosawuse käima, et hääemata rõõwelt jelgelt kirjeldada.

Miilitja mehed läksiwad teele, head jahisaaki ülesnuusima.

Paater Anselmo aga jäi kabeli juure ja rõõmustas ennast kuninglikult, kinni püütud rõõwelt näha wõima. Kaasa mine-miseks ei juudetud teda paluda ega sundida.

See kartus pidi aga tall kalliks maksma minema.

Tsinthio hõerus rõõmu pärast käsja, kui paatert ükspäini kabeli müüri awanduses istuma nägi.

Miilitja mehed otjisiwad ja nuuskisiwad.

Pead pisteti kofku ja mehed krimpjutasiwad järelmõtteldes otfaejiist.

Braegu tõi Paolo teate, et pealik mustlaste telgi poole läinud.

Miilitja mehed liginefiwad ka jelle nurgale.

Tjinthio filma puutus mõni selttimees, ta tähendas käega ja pea olivad nad koos.

Üks ruttas miilitja meestele järele.

Korraga tõusis kija.

„Rinaldo Rinaldini on siin!“ kõlas üks hää. Algas fuur jegadus.

Kuna Rinaldo Fiamettaga telgi tagant välja astusiwad, rnttas ka paater Anselmo kabeli juurest rahwamurru poole.

Tjinthio oli tihedalt tema kannul.

Järsku haaras ta tema selja tagant kinni, käji käis forraga üle paatri näu — ja Anselmol oli süsimust habe ees.

Tjinthio aga hliüdis: „Siin on jee rõwvel! Ta on wõltjid riided selga ajanud — wõtte ta kinni — aidate mind!“

Kõik tormasiwad tähendatud rõwle peale ja Rinaldo jõudis parajaste jenna, kui Anselmo seljale maas lames ja faebliku häälega oma ilmsüütust tõendas.

Selle eest sai ta aga tublihid wõmmiuid.

Tjinthio aga oli kadunud.

Alles kui miilitja mehed paigale jõudsiwad, jaadi ekfitu-sest aru ja nuunt sai piinlikust seijukorrast wabastatud.

Rinaldo aga seijis sealjammass ja nägi waest paaterit eemale lonkima.

Fiametta käe alt kinni wõttes, sammusiwad nad mustlase telgi poole.

„Kudas jee kõik kofku sünnib, on minule üks mõistatus, ja seda saitsewaimu pean ma tundma õppima;“ ümises ta tajakaste oma ette.

Fiametta oli temast küll aru saanud, aga ta waitis.

Seitsmeteistkümmes peatükk.

Kena wang.

See waheljuhtumine Pienza laadal ei olnud mitte wähe ärewuist rahwa hulgas sünnitanud.

Hirm, ehmatuse ja kartuse peegeldasid igamehe näru pealt wastu ja kogu lust ja pidurõõm oli korruga katkestud. Tormati siia ja tormati jenna ja kõige juurem korratus walitses laadaplatsil. Wastu tahtmist jaiwad inimesed rahwa laenest kaasa kistud ja pea kostsid siit, pea sealt rahwamurru hulgast, hädahüüded nende juust, kes hädas olid aratrambitud jaada.

Segi poodidel ja telkidel oli hädahoht ligi, sest rahwas liitus üksteist wõlut seina, nii et lauad ja postid aina nagisesid; liihidelt, kirju segadus walitses ülewel ja all, siin ja seal, mida niisuguste tingimiste juures, ainult jurma hirm wõis sünnitada.

Politsei ja miilitsamehed jaiwad hädahoiust, mida see ärewus sünnitada wõis, ülihästi aru, aga nad waatasid nõutult kiskendawa, peata rahwahulga peale.

Ka Rinaldo waatas, põlglik naeratus huuletel, seda kolemat segadust pealt.

Ainult tema nime nimetamine oli seda Sodomat sünnitanud.

Alga ka üks tõsine mõtte tõusis temas ülesse.

Rudas oleks tema käsi käinud, kui teda tõesti aratuntud ja wangi wõetud oleks? Ja kas ta oli praegu kindel, et ülesleidmata jääb? Ka aitas ülikond teda täitsa tundmataks jääda? Ja misjugu oli tema seisukord mustlaste perekonnaga?

Wiimane mõtte tegi teda pisut rahutumaks; ta ei teadnud enam mis algama peab.

Nendest mõttetest äratas teda korruga wali pahunate hääled.

See oli märguiks, et rongikäik algab, mis püha Klaudia pidu peapunkt oli.

Püha Klaudia, kõrge rikkalikult kaunistatud, ülekuulatud trooni peal, jai kabelelt wälja kantud.

Trooni järel käiswad walgetes riietes neitsid, palju preestreid ja munkasid. Rongikäik läks tabeli juurest, üle heinamaa, (turuplatsti) Sienza linna poole.

Nastapidu auuks pidulikult ehitud tiidrukud raputasiwad lillesid tee peale, ohwrisuits tõusis suitsetamise pannidelt, pühitsetud küünlad põlesiwad ja pühalikud laulud kõlasiwad palwetajate huuletelt — kõik püha Klaudia auuks.

See oli preestrite poolt tarf mõtte olnud. Selle läbi jäi kord jälle jalale seatud.

Rahwahulk lahtus, aunkartilikult rongile teed andes.

Mitmed järgnesiwad rongile ja heinamaa jäi selle läbi üsna lagedaks.

Ehk rongikäik küll hirmu Rinaldo pärast pärijelt kaudata ei suutnud, siiski räägiti juba wahel rahulikumalt rõõmlipealikust ja arwamine et wiimane põgenenud on, wõttis ikka enam maad.

Batesto lõpetas etenduse ja ka kuulus ettekuulutaja oli oma telgist ära tulnud — perekonna telki.

Veel ei olnud Batesto Rinaldot praeguses ülikonnas näinud. Üllepea ei teadnud keski minu jellest, kui ainult Fiametta.

Küüd sammus Rinaldo telgi poole.

Batesto kargas istmelt ja küsis uudishimulikult talupojalt, mis ta soowida.

Nærdes wastas Rinaldini: „Tõesti, ma pean oma asja heaste teinud olema, et isegi terawa waatega Batesto mind ära ei tunne!“

Kõik mustlased kogusiwad habemes talupoja ümber ja wahtisiwad teda uudishimulikult. Minult Fiametta jäi rahulikult nurka istuma.

„Minu pea juures, sõber, ma ei tea siis Teie soowite?“ ütles wiimaks jälle Batesto, „ja pean Teid ilujaste paluma, telgist jälle lahkuda!“

„Tasa, tasa, sõber Batesto, minul on Teie sõna ja Teil minu sõna — mina jäen teie juure!“ wastas Rinaldo kelmilt nærdes.

Küüd näis mustlastele toll pähe tulema.

„Kas tõesti olete Teie?“ küsis ta pealiskule terawalt otja waadates.

„Muidugi olen ma jee! Kas minu ülikond ei meeldi Teile?“ wastas Rinaldo.

"Aga, armuline härra, kes mõis Teid ära tunda!" hüüdis Batesto inimeste pärast kassa üle pea kofku liües.

Ka Zaiide tuli ligemale, waatas waikides Rinaldo näusse ja läks niisama waikides jälle minema.

Pead raputades ümises ta Fiametta, kelle kõrwal ta istus: "See mees jääb meile hädaohhtlikuks. Igatahes ei saa ta meile juurt õnne tooma kui ta oma tahtumise juure kindlaks jäeb ja meiega ühes tuleb."

"Ja miisparast siis?" küsis Fiametta.

"Kas sa pole jeda müra kuulnud?" küsis Zaiide luurawalt.

"Muidugi! Aga mis on jessel sündmusel armulise härra tegemist?"

"Armuline härra? Ma kardan et tall mõni teine nimi on!" wastas wanaeit tõsiselt.

"Krahw Medochini on tema nimi!" ütles Fiametta.

"So? kas ta on oma nime siis julle juba nimetanud?"

"Muidugi! See on ka üks ilus nimi!"

"See on tõsi, aga kas muu ka tõsi on, on üks juur küsimus! Fiametta, see mees ei tohi mitte meiega ühes tulla!"

"Ja miisparast mitte?"

"Ma olen temale kaarta wälja pannud — tema käejoonefid waatanud — ja pean teda siis ka parem tundma kui sina ja kõik teised!"

"Kas ei tohiks ehk teada, mis ja riütlile ettekuulutasid?" küsis Fiametta pealt näha rahulikult, aga ta süda wärises.

"Ei, sina weel kõige wähem. Ma ütlen julle; hoia ennast!" wastas naene.

Rinaldo lähenes naesterahwastele, wanaeide peale terawat pilku heites.

"Kas Teie olete rööwlipealikut näinud?" küsis see."

"Ma ei olnud mitte nii õnnelik!" naeris Rinaldo. Weel ei usu ma ka mitte, et se kardetaw inimene tõesti siin on olnud!"

"Aga mina usun jeda!" ütles Zaiide.

Fiametta wärises.

"Ja miisparast usute jeda, Zaiide?" küsis Rinaldo,

"Et ma ühte jeda moodi meest näinud olen, nagu teda kirjeldasite!"

"Kurat, sel põhjusel olen ka mina oma riided wahetanud!" naeris Rinaldo. "Ma kartsin et mind wiimaks kraest kinni wõetaks, sest minu ülikond passis jelle kirjeldusega peaaegu kofku."

"Peaaegu? Utlge parem täppi pealt!" sojistas Zaiide.
Rinaldo waatas naeje otta, kummarbas tema kõrwa juure
ja sojistas: "Pidage oma keel hammaste taga, wõi Teie olete
jurma laps! Minu mehed on lähedal!"

Zaiide kōhtus.

Riüid oli tema arwamine tõendud.

Ta muutus jurnu kahwatuks ja ei lausunud sõnagi.

Rinaldo pööras Fiametta poole.

Alga kudas ehmatas ta, kui Fiametta, kõigest kehast wä-
risedes, näu teisele pööras.

Riüid teadis tema, et ta äratuntud on Mis pidi ta
tegema?

Silmapiilk põgeneda oleks igatahes parem. Alga ilma
Fiamettata?

Ei! Mäga ei olnud kauda — ta pidi kohe tegewusesse
astuma; jest õhtu oli ju kätte jõudnud.

"Zaiide," ütles ta, "weel jada dukatit, kui Teie waikite
ja oma lubamist täidate!"

Zaiide kōhtus.

"Sada dukatit!" ümises ta — jähwas aga kähku juure:
"Kui Teie Fiametta rahule jättate!"

Rinaldo ei mõelnud kawa. Mäeiega enam kaubelda ei
maksnud ja Fiamettat ei tahtnud ta miski hiina eest maha
jätta.

"Ma luban jeda Teile!" wastas tema.

"Siis tulge minu telki, aga mitte kohe minu järele, jee
jaaks tähelpanemist äratama."

Nende sõnade järele tõusis ta püsti ja astus telgiist wälja.
Batejto kõneles Violanta ja teiste perekonna liigetega
telgi jisekõngu ees.

Rõnda oli siis Rinaldo Fiamettaga üksi.

Ta kummarbas tema poole, wõttis ta pahema käe oma
kätte ja sojistas: "Kas Fiametta läheb weel minuga?"

Fiametta raputas kurwalt pead, kuna pijarad mööda
palgeid weerejwad.

"Fiametta, ma ei jätta siind mitte nende inimeste juure!"
sojistas Rinaldo õrnalt.

"Ja wiid mind rõõwliste juure!" õhtas Fiametta.

"Kus ja julgelt ja rahulikult elada wõid, armjam!"

"Ei ilmaski!" õhtas Fiametta.

"Armjam, ma tahan sinuga üksi põgeneda ühte paika,

kus meid keski ei leia ja kus meie kui auusad inimesed elama saame. Otsusta ruttu, aeg on käin!"

Need sõnad läksiwad täieste tüdruku sooviga ühte ja juba uskus ta jälle armastud kiusajat.

"Mis on Teil Zaidega ees?" küsis ta korraka.

"Ta tahab mulle sinu vanemate üle teatust anda."

"Müüd tõstis Fiametta pea üles.

"Siis ruttake — ma jaan Teiega tulema, kui — kui, Batesto mind minna laheb!"

Bälgufürufelt oli Rinaldo ta kaenlasse tõmmanud ja kattis ta rooja huuleid juuandmistega.

Siis aga tõusis ta püsti, sammus otsekohse Batesto poole ja ütles: "Ma tahaksin veel ühe sõna Teiega rääkida — tulge mõni samm minuga kaasa!"

Batesto järgnes temale.

"Kolmjada dukatiit maksan Teile paiga peal, kui Teie minu soovi täidate, — tahate Teie? ja wõi ei?"

"Kolmjada dukatiit? hm, enne ütlege mulle, mis Teie soovite," küsis Batesto.

"Bastake, „ja" wõi „ei!"

"Seda raha tahan ma muidugi teenida! Ja kui ma wõin, siis peab ka Teie soov täidetud saama!" vastas wiimaks mustlane.

"Hea, olgu nõnda. Mina olen krahw Medochini nagu Teie juba teate, olen ka rikkas, millest Teie juba mitu proovi olete näinud ja olen Teie Fiamettat armastama hakanud. Andke tüdruk minule ja Teie olete jelle raha teeninud!"

Batesto waatas kaua uuriwalt Rinaldo otja ja ütles wiimaks: "Mull on väga kahju, et seda raha teenida ei wõi, Fiametta ei tohi ilmaski minu juurest ära minna!"

"Mees, mõtelge oneti, et Fiametta jelle läbi üksnes õnnelikults wõib saada!" ütles Rinaldo.

"Herra krahw, Teie olete minu tüdruku pea segamini ajanud. Kas ta on Teile ütelnud, et ta Teid vastu armastab?"

"Muidugi, ta tuleb minuga!"

"Tema ei saa mitte Teiega tulema, härra. Aga Teie jaate minema ja seda ilmapill! Niijugustel tingimistel ei wõi Teie enam meie juure jäeda. Fiametta on ainult minu omandus, ega tohi kellegi teisele saada!"

"Mees, mis Teie sellega mõtlete!" küsis Rinaldo hägedalt.

"Selle üle pole mul tarwis Teile aru anda, härra! Ma

palun Teid ainult mitte segadust flünnitada ja lahkuge meist õige warsti — kohe — flimapiil!" hüüdis mustlane tungiwalt.

"Flamettata ma ei lahtu!"

"See jaab Teile paha olema! Siis oleks ma flünnitud politseid ja miilitia mehi siia kutsuma ja ma ei tea, mis tagajärjed sellel wõiks olla!" lausub Batesto kindla, rahuliku häälega.

Rinaldo näris huulesid.

"Ma annan kuusjada tufatid!" palus ta.

"Ka mitte tuhande eest — Flametta ei tohi minu juurest kuhugile minna. Wõtte ometi Violanta. Kas ta ei ole nii sama ilus?"

See pakkumine tegi Rinaldo päris kohmetuks, aitas teda aga ka kohe otsujele.

"Mõtlege weel järele — ma tulen homme tagasi?" ütles ta ja jammus minema.

Mustlane astus telki.

Sügawas mõttes jammus ta ühest telgi nurgast teise, wahete wahel Flametta peale terawat pilku heites, kes Violantaga kõneles.

"See ei ole mite hea, et wõeras riüitel meiega ühes tuleb; mina tahan ijale ütelda, et ta mitte järele ei annaks!" kuulis ta Violantat Flamettale ütleva. "Sina, Flametta, armastad riüitelt ja tema armastab sind ka ja laulu lõpp on jee, et ta sinu aini riisub ja — sind wiletusesse jätab!"

"Jätta järele, Violanta, ma palun sind!" sõjistas Flametta.

"Ja, ja, jõe rahulifemaks Violanta, riüitel on juba ära läinud; ta ei tule mitte meiega, ega saa ka Flametta aini riisuma!" ütles Batesto juttu wahela.

Tüdrukud ehmatafiwad: nemad olivad uskunud, et keski nende juttu ei kuule.

Flametta aga kargas istmelt ja hüüdis: "Tema on ära läinud?"

"Ja, ma jaatfin ta praegu minema! Hea oli, et ta läks, muidu oleks ta wägiwaldselt wiidud jaanud!" ütles Batesto.

"Oh, minu Jumal!" õhtas Flametta.

Batesto aga kummardas tema ligi ja ütles õrna healega: "Flametta, wista jee lollus nurka, tema pole kellegi mees finule. Meie lähme nüüd Neapoli; ehk jaab siin seal parem õnn olema. Usu mind, muil on auusad mõtted finuga, jesi

mul on midagit heaks teha, mis ma, ühe juurest joost mehe meelitamise ja raha tõttu, eluaegas sinu vastu effinud olen!"

Fiametta kuulatas. Mis sõnad need nüüd olivad?

"Sa imestad minu sõnad üle, Fiametta, ja seda digusega. Aga mina räägin tõtt. Minu Neapolisje minekul on eesmärkiks jind wanematele tagasi anda."

"Püha Jumal!" kiljatas Fiametta. "Mina ei ole siis mitte Teie laps? Kes on minu wanemad?"

"Kannatust, Neapolis jaad ja kuulma. Nüüd aga palun jind, ütle ennaft wõderast rüütlist lahti ja ära tee tema pärast asjata jüdbant raskeks!"

Fiametta kattis nägu kättega ja nuttis libedaste.

Misjuguised tundmused wõiswad küll tüdrukut jüdamas üksteisega wõidelda!

Rinaldini sammus, mõnda kõwerust tehes, et juhtuwat luurajat ehitada, ettekulutaja Zaide telgi poole.

"Teie olete wäga kauaks jäenud, wapper Rinaldini!" algas naene kui ta sisje astus.

"Ärge jeda nime nimetage!" ütles Rinaldini tumedalt —

"Mitte et ma kardaksin; aga ma tahan igal tingimisel kokkupõrkamist eemale hoida. Siin on Teie jada dukatit ja nüüd algake!"

Wanaeit luges kuldtükkid üle ja pistis siis muigutades tasku.

"Aga Teie peate wanduma, et mind ära ei anna!" algas ta.

"Dlen jeda juba teinud!" wastas Rinaldo. "Katsuge ometi et furd peale hakkate!"

"See jutt on lühike, aga tähtjas. Batesto jai ülesande piisikest ussikest, meie praegust Fiamettad, ära hukkata. Tema ei teinud aga jeda mitte, waid warastas Fiametta lihtjalt ära ja weab teda siiani mööda maailma enesega ühes."

"Aga Zaide, mis jutustus see on!" hiiudis Rinaldo.

"Kus jai Batesto jelle ülesande ja kelle poolt?"

"Ja, jeda ma ei tea!" wastas kawal naene naeratades.

"Tuhat ja tuline, naene, kartke mu wiha!" hiiudis nüüd Rinaldo wihajelt.

"Ja Teie kartke minu teelt!" ütles mustlase eit tigidalt.

"Ärge unustage, mis ma Teile ütlesin: Palju werd saab Teie elutee peal jooksuma ja kui Teil ka armastuses alati wõit saab olema, siiski olete äraandmisest, tigidusest, pettusest ja telnidest ümber püüratud. — Ka tinnula peale —"

"Waiki, wana nõid ja petja, ja ära uhkusta et ja Rinal-

dini oled üle lõõnud, muidu ei saa sinu keel küll kaua kõris istuma. Mull oleks terge asi sind praegu teise ilma jaata, nii et koeragi järele ei hauguks, kui ma jeda aga tabaksin ja sind kardaksin. Ma jäen aga sellega rahule, mis ütlesin, lijan aga veel juure, et ma sind leida oskan, kus ja ka ei ole. Pealegi ei näe meie endid täna mitte wiimist korda!"

Nende sõnadega pööras Rinaldo ümber, sammus kiireste üle heinamaa ja oli pea mustlase eide silmist kadunud.

"Jhuus kott ta küll ei ole, jeda ma pean ütleva, ta loobib sulda kamaluga wälja!" — ümises jee ja läks telki tagasi, jaadud sulbüffa taskus kõlistades.

"Kumal, küll ta teab, mis jauks ta jeda tegi," — ümises üks noor mees oma ette ja astus, oliwi metja poole minnes, telgi tagant wälja.

"Ma ei saa aga aru, mis ta mõtleb —" jatkas mees edasi — "Mis peab sest jaama? ja mis jaab Rosa jelle kohta ütleva? — Ja mina? — Mina olen kõigega rahul, kui ta mind ka ometi pisutki armastaks!" Noormees jäi seisatama, pressis kae tugewaste jüdame wastu ja ohtas sügawalt. Siis aga sammus ta kiireste oliwi metja poole.

See oli Anuntziata, kes Rinaldini filmastki polnud lastunud ja kes, igatahes, Rinaldini plaanisid umbes ette aimas.

Rööwolid olivad mööda metja laiati lagunenud ja Anuntziata juhtus päris kogemata Tsinthio ja Paologa kofku.

"Koh, kudas asjad seisawad?" küsijiwad need. "On ta tõesti kema näki wõrku langenud?"

"Ma kardan et jee nõnda on; täis wiha pani ta mustlase eide juurest minema ja ma arwan et ta Teid ülesse otseima jaab."

"Siis hülia mehed kofku, Paolo, et ta meid kohe walmis olema leiaks" — ütles Tsinthio ja istus Anuntziata kõrwale rohu peale.

"Ma ei tea koguni, tüdruk, mis sinuga dieti tegema peame. Kes seisab jelle eest, et ta wihaseks ei saa, ning sinu ohwrit ja armastust äraandmiseks ei lue. — Päris kurat oleks siis ise lahti ja mull oleks sinust jüdamest kahju."

"Äraandmine?" lausis Anuntziata — "See oleks tõesti kurw, kui ta minu ettewõttest nii naistalt aru saaks!" —

"Tead ja mis, ja ei tohi ennaist veel mitte näidata, kui ta tuleb ja jäed ka veel meesterahwa riietesse! —

Tafane wile kõlas nende kõrwal.

"Ja tuleb juba! järele, meie tahame temale vastu minna," — ütles Tsinthio ja ruttas minema.

Mõne minutiga olivad rõõvlid koos ja Rinaldini nende keskel.

"Tsinthio, Sina oled mulle täna palju head teinud ja ilma Teie köide abita, oleksin praegu vist küll waenlaste juures wangis, wõi furnud. Ma tänan teid ja kingin iga seltsimehele kümme dukatit" — ütles Rinaldo.

Rahulolemise ümin tõusis meeste seas.

Kuid Rinaldo rääkis edasi: "Kudas saite teie aga aru et see munga-lojus mind äratundis ja äraanda tahtis?"

"See on minu kaitsewaim! töö, pealik," — ütles Tsinthio naeratades.

"Kaitsewaim — ja — ja — üsna hea! — Aga kes teistest on siis see kaitsewaim?" —

"Tahad ja teda näha, pealik? Ja ei saa mitte tige dats?" küsis Tsinthio.

"Tuhad ja tuline, niisuguse sõbra peale, kes mind nii osawalt ja ettevaatlikult kaitse nud on, peaksin ma tige dats jaama. Ma otse imestan tema tegewust. Laske mind teda näha!"

"Paolo, kutju noor talupoeg ette" — käskis Tsinthio naeratades.

"Talupoeg? Siis on ta koguni mõeras?" küsis Rinaldo.

"Saad teda kohe nägema, pealik. Aga tuld peaksite küll üles võtna, on juba üsna pime."

"Ei, ei, täna ei saa tuld tehtud. Mul on teie jaoks weel tööd!" hüüdis Rinaldo tagasitõrjuwalt

Paolo ilmus Anuntsiataga.

"Teie oletegi siis minu kaitsewaim, noor sõber?" ütles Rinaldo, kuna ta talupojale lähemale astus ja jelle kätt pigistas.

Uuriwalt tunnistas ta talupoja nägu.

Anuntsiata aga wärises kange ste ja lasi filmad maha langeda.

"Taewas, mis see on?" hüüdis Rinaldo. — "Käsi on ju pehme ja õrn — ja Teie wärisete — mis see tähendab?" —

Küüdi langes Anuntsiata põlwile ja hüüdis:

"Pealik, ära ole wihane, mina olen see — Anuntsiata!" —

"Kuidas, Anuntsiata, sina, meesterahwa riietes? Kudas tulid ja jelle mõtte peale, minu järele tulla?" —

"Pealik, ma ei tea seda isegi! Aga seletamata hirm võttis minust võimust, kui ja laagris omaist reijust meile teadustasid, ma ei võinud ennaist hoida, ma pidin julle järele tulema, et kind hädasõitude eest hoiatada, ja kui võimalik, ka kaitseda." —

Rinaldo seisis, mõttetesje wajunud, põlvitawa tüduriku ees.

Järsku aga kummardas ta tüduriku poole, tõstis ta üles ja joostas mõned sõnad kõrva, mis tüdurikut häbelikult filmi mahapöörama sundisid.

"Noh, kas tahad?" küsis ta wäljemalt.

"Ja, ma tahan!" kostis Anuntsiata tajase häälega.

"Tubli, ma tänan. Sa näüid, jeltjimehed, esitelen ma teile oma kannupoissi. Anuntsiata jaab mind reisu peal teendre asemel jaatma. Ja et ta täieste mehe eest wälja wõib astuda, seda on ta juba täna näitanud. Paljalt wurrud punduwad tal weel, siis oleks ta päris mees!" —

Naerdes raputas ta oma uue kannupoisi kätt ja naerdes wõtsiwad rõõwolid oma waprast jeltjimeest wastu.

"Näüid aga asja juurde," — sõnas Rinaldo edasi. —

"Kus on minu hobune?"

"Silmapill on ta siin, ta on siinjamas lähidal!" wastas Tjinthio.

"Tubli! Aga waheajal wiskame jambla peale küljeli!"

Deldud, tehtud! Rõõwolid istusiwad pea tihedas ringis pealiku ümber.

"Kellel on võimalik weel täna õhtu, enne keskööd, kahte hobueeslit omändada?"

Mitmed rõõwolid oliwad kohe walmis pealiku joowi täitma.

Rinaldo walis Paolo, andis talle raha ja käsks teda punkt kell kaksteistkümmend hobueeslitega püha Klaudia kabeli juures olla.

"Püha taewas, pealik, ega Teie ometi püha Klaudiat taha põgenemisele ahwatelelda?" naeris Paolo.

"Ei, ei, rahusta ennaist, jähärduste furnud püha naesterahwastega ei taha ma heaga tegemist teha; — kõigepealt aga täida seda, mis ma käsjin!" —

"Teie teised peate kõik jelsamal ajal mustlaste tellide juure tulema, aga üksnes minu märguandmise peale nähtawale ilmuma. Kui ma kats korda wilistan, tulete kohe tellide juure wälja, niijama ka sina, Paolo, hobueeslite ja minu hobusega; wilistan ma aga ainult korra, lähete teie kiireste

ilma k rata metja tagasi, jina aga, Paolo, j ed oma plat i peale tabeli juure, jeni kui ma tulen. Teie k if aga peate marjimejeks walmis olema, j st meie l heme kohe m gestiku tagasi. Sizio waremete juures jaame kofku. — Anunt iata aga tuleb minuga!

„Pealik, kas meie ei tohiks teada, mis ettem te see jaab olema?“ k is D inthio.

„Teie peate wana ettekuulutaja Baide k est need jada dukatid tagasi w tma, mis ta minu k est pettuse l bi j i. Peate teda aga ka pijut  ppetama, kudas tal tulewifus minuga  mberk ia tuleb. Olge aga walwjad, et ta teid  ra ei n idu.“

Paolo l ts hobueesleid muretsema, kuna Rinaldo ja Anunt iata teistest eemale l fjwad ja ligi ke k bni libedas juttuajamises aja m  da saat wad, siis sammus wad nad piduplat i poole.

  irariffa p ewa j rel walitses wiimaks oneti wailus laadaplat il, ainult harwa w is m nda hiljaks j anud laadalist n ha, kes aga ka jalgadele tuld taha tegi, et waeste kontidele, p ha Klaudia auustamiseks n htud waewa eest, m nujat puhkamist anda. M nel l ts t esti  nneks piduplat i maha j tta, ning kaua igatsetud koduni k mberdada. M ned aga ei juutnud maakeera k lget mbamise w imule ka k ige parema tahtmisega w stupanna ja lange wad kuhu juhtus, kus nad hommikuni kindlast ja rahuliste puhkas wad.

Ka mu tlaste telkis oli wiimaks rahule j edud. K ua oli j e k ll aega w tnud, enne kui Batesto otjustanud oli oma w junud kontidele unerahu maitsta anda. N is, nagu ei w iks ta t na koguni magama j eda. Glujuhumised endistest aegadest t u wad w gise temale meelde ja j nnit wad rahutust, mis teda   ir ngaste piinas.

Senna juure tul wad weel j undumised krahwi ja Diametta wahel. Need kolmjada, koguni kuusjada dukatid meelit wad teda, nad taht wad p riselt tema  le w imust w tta, nii et ta pool n rgameelselt laadaplat il  mber kolas. K ua wiifles ta ajeme peal enne kui rahule j i. Kas ta juba magas, j da meie ei tea.

Kudas k is aga Diametta k si?

Et ta mu tlane ei ole, j da teadis ta juba ammu; aga rohkem polnud ta j iamaani ka kedagit teada jaanud.

Ja just t na, kus juba nii mittu uut t undmust tema

rinda juure woolanud — just täna pidi Batesto temale tähendusi tegema, mis ta hinge päris äremusesse ajasivad.

Kodumaale, wanemate juure pidi Batesto teda wiima.

Do, mäherdune õnn, mäherdune õndsus, kõlas temale sõnaft „wanemad“ vastu!

Aga misjugune walu oli ka jälle jelle rõemuga ühendud!

Kas ta ei pidanud jüdamest armastust wälja kiskuma, mis nii järsku ja nii wägewalt tema üle wõinust wõtnud oli? Ja kas see ei olnud jällegi õnn, et ta jeda tegema pidi? Mäherdune hirmus jaatus ootaks teda, kui ta ennaft ühe rõõwliga ühendaks.

Aga jiski ei juuda tema jelle toreda, julge mehe kuu hingeft wälja kiskuda.

„Pögeneme kuhugile, kus meid keegi leidma ei jaa“ — nii kõlas alalõpmata tema kõrwade ees ja ka jüdames.

Ja mis asi oleks temale kindlustujeks, et Batesto tõeste auujaste temaga mõtleb ja teda Neapoli wiib? Kas ta ei wõinud temale ette waletada, teda petta, et temaga ifka weel raha edasi teenida —?

„Ei, ei!“ wäristas ta korraga — „elulmaski ei tantši ma enam jeda häbemata tantšu!“ — Ta oli kaunis waljuste rääkinud ja ehmatas ifegi oma häälekõla üle.

Tasakeste tõujis ta ajemele istufile, waatas pahemale ja paremale, oma feltjiliste, poole — — Midagit — ükski liigustus ei tunnistanud, et nad kuulnud oleksiwad.

„Nad magawad kui jurnud“ — ümises ta — „Minu Jumal, ma tahaks ka magada — magada, et kõik, kõik unustada!“ ohtas ta peakeft kurnwalt käe najale toetades.

„Bft — bft!“ — kõlas tasakeste tema pea kohal — Diametta pöörab ümber ja näeb üht kogu oma poole kummardama.

Juba tahab ta appi hüüda, seal kõlab aga tutaw, armas hää! ta kõrwu. Ta langeb tagasi ja tõmmab waiba millega ta jõjeks ennaft katnud oli, kaugele üle näu.

„Diametta, kallim, ära wiiwita, ma olen jün ja ei liigu jnuta paigast. Kõif on walmistud, tule kallim, tule!“ — jõjistas Rinaldo õrnalt, tekki pea pealt ära tõmmata katjudes.

„Jätke mind — ma ei wõi mitte Teiega tulla — põgene, põgene, enne kui keegi ärkab!“ — jõjistas Diametta.

„Siis lõõgu nad mind peale jiaajamasse maha. Sõjariistuta jaan ma nende ees olema, ei jaa koguini wastuhak-

Röömlipealik

Rinaldo Rinaldini

ilmub annete wiisi iga laupäeval. See on üks neist kõigepõnewamateist ja suuremateist roomanidest, mis uuesti on ilmunud; et igaühel seda kergeste võimalik oleks kätte saada, oleme meie hinna aga

— 12 kop. —

ande peale jeadnud. Surwitawaid ettekuulutusi ei arwa meie selleks julgugi waja olema.

Kes nüüd kohe tellib ja ostab, see saab esimesest numbrist peale, pärast enam üffikuid numbrid ei saa osta. Selles mitme keelses, praeguses ilmunwas romaanis tulewad väga tähtjad lund ette, mida meie hoolega palume tähele panna. See romaan ilmub paljudes annetes ja on esimine jellejarnane piltidega romaan Eesti keeles. Kes 1 rubla sisse maksab, saab 10 annet jelle eest järgi mööda ja kes postiga 1 rubl. 20 kop. rahas ehk postmarkides sisse jaadab, saab 10 annet järgi mööda ilma isearatije posti kuludeta koju kätte jaadetud 11 numbriga on tje äraviijatel jälle 1 rubl. ja postiga koju kätte jaadetud telliatel 120 kop. 10 järgmise ande eest sisse maksta. Kes oowib, wõib ka 20 ande eest ette maksta ehk raha sisse saata. — Järgnew romaan on jaada:

M. Kuusiku raamatukaupluses, Harju uulitsas nr. 46 Tallinnas.

Wene keeles:

Г-ну М. Кузикъ. Книжный магазинъ, Новая улица № 46 г. Ревель.

Palun tellimistega rutata, et anded kohe ära wõiwad jaada jaadetud.